

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/50/2022
Identifikačné číslo spisu: 8020200543
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8020200543.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobkyne: J. E., narodená XX. H. XXXX, bytom v X., S. Č.. X, právne zast.: Hudzík & Partners s. r. o. so sídlom v Poprade, Mnoheľova 830/15, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 01. júla 2020, Číslo: 52548-2/2020-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. februára 2022, č. k. 4Sa/28/2020-53, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovanej z a m i e t a.

Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov kasačného konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 16. februára 2022, č. k. 4Sa/28/2020-53, postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d/ a e/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej zo dňa 01. júla 2020, Číslo: 52548-2/2020-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 30. marca 2020, Číslo: 3502/2020-PP-DvN, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyňa podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 (ďalej len „Základné nariadenie“) nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

2. Krajský súd po preskúmaní administratívneho spisu spolu so žalobou žalobkyne konštatoval, že námietky žalobkyne sú dôvodné. Bolo potrebné prisvedčiť žalobkyni, že jej zamestnanie v Rakúsku

bolo sezónneho charakteru, s dobami nezamestnanosti. Neexistenciu pracovného pomeru na dobu neurčitú nemožno hodnotiť ako stabilné pracovné prostredie, taktiež je nevyhnutné zohľadniť doby, kedy bola žalobkyňa nezamestnaná a poberala dávky v nezamestnanosti, čo tiež svedčí o tom, že jej situácia nebola nemenná a stabilná, ako tvrdila žalovaná. Orientáciu na rakúsky pracovný trh možno posúdiť ako pragmatickú, kedy žalobkyňa uprednostnila prácu tam, kde ju bolo možné získať a zabezpečiť si tak príjem, vzhľadom na nemožnosť zamestnania v mieste trvalého pobytu, v X., respektíve v okolí. Žalovaná taktiež nezohľadnila, že ubytovanie mala žalobkyňa poskytnuté aktuálnym zamestnávateľom, šlo zásadne o zamestnanecké ubytovanie, t. j. dočasného charakteru, žalobkyňa si neprenajímala v Rakúsku nehnuteľnosť na bývanie, pričom celú dobu bola vlastníčkou nehnuteľnosti určenej na bývanie na Slovensku, ktorú užívala počas pobytov na Slovensku a za ktorú riadne platila úhrady. Krajský súd bol toho názoru, že vlastníctvo nehnuteľností je jedna zo skutočností, ktorú je v zmysle článku 11 ods. 1 písm. b/ Vykonávacieho nariadenia potrebné zohľadniť pri posudzovaní bydliska dotknutej osoby, pretože vypovedá o jej bytovej situácii. Táto skutočnosť však musí byť vyhodnotená v celkovom kontexte spolu so všetkými relevantnými skutočnosťami, v zmysle článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia.

3. Ani platenie daní a odvodov v Rakúsku nemožno samo osebe považovať za smerodajné pre posúdenie intenzity väzieb na Rakúsko, respektíve na Slovensko, keďže plnenie si daňových a odvodových povinností v štáte, kde pobera žalobkyňa príjem, bolo jej zákonnou povinnosťou a tento argument tak nemôže byť posúdený v jej neprospech.

4. Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou správneho orgánu, že napadnuté rozhodnutia sú dostatočne odôvodnené a preskúmateľné, pretože správne orgány sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali so všetkými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v administratívnom konaní, vychádzali len z faktov, ktoré boli uvedené v jednotlivých formulároch a tlačivách, bez posúdenia vzájomných súvislostí predložených tvrdení. Komunikácia medzi žalobkyňou prebehla písomne, preposielaním dokladov e-mailom, respektíve preposlaním zápisnice, čo však nevylučuje postup, aby žalovaná dotazovala žalobkyňu opakovane o poskytnutie dodatočných informácií, a aby tieto informácie vyhodnotila komplexne. Možno preto konštatovať, že správne orgány svoje závery o nezachovaní bydliska a pevných väzieb žalobkyne na Slovensku, závery o tom, že žalobkyňa presunula centrum záujmov do Rakúska, odôvodnili nedostatočne.

5. V súvislosti so správnym stanovením bydliska žiadateľa o dávky v nezamestnanosti krajský súd poukázal na právne závery v obdobnej veci uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/35/2012, podľa ktorého: „...vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 stanovuje postup pri vykonávaní základného nariadenia č. 883/2004, a preto názor žalovanej, že skutočnosti uvedené v čl. 11 vykonávacieho nariadenia majú len dokresľujúci charakter pri posudzovaní situácie dotknutej osoby, a že tieto skutočnosti nie sú rozhodujúce, nie je správny. Práve naopak, skúmanie okolností uvedených v čl. 11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno zúžiť len na posudzovanie dĺžky a stability zamestnania. Zobrať do úvahy je potrebné i ďalšie, nielen tak ako príklad uvedené okolnosti v ich vzájomnej súvislosti. Okolnosť, že dôvodom odchodu žalobkyne do iného členského štátu Európskej únie bolo nájsť si prácu a následná kúpa bytu na území SR zjavne nasvedčujú úmyslu žalobkyne trvalo žiť na území SR. Žalovaná vyvodila záver o primárnej väzbe žalobkyne na štát zamestnania len z doby trvania zamestnania na území Veľkej Británie. Pokiaľ za potvrdenie takéhoto záveru považovala obmedzený počet návštev žalobkyne v Slovenskej republike, takú okolnosť vzhľadom na vzdialenosť a cieľ pobytu v štáte zamestnania so zohľadnením možnosti pracovného voľna (dovolenky) nemožno považovať za relevantný dôkaz zániku centra záujmov na území SR.“

6. Obdobnou problematikou sa zaoberal Najvyšší súd SR aj v konaní sp. zn. 9Sžso/11/2015, keď v rozsudku zo dňa 25.01.2017 vyslovil názor „...Pokiaľ žalovaná poukazuje na to, že pri posudzovaní bydliska je rozhodujúcou stabilita zamestnania, ktorú je v zmysle rozsudku Súdneho dvora zo dňa 17.02.1977, C 76-76 potrebné posudzovať nielen z hľadiska povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy, ale vhodné je vziať do úvahy aj charakter zamestnania, potrebu posudzovania v takom rozsahu je potrebné

prisvedčiť. Žalovaná však opomenula, že sama také posudzovanie nevykonala a v rozhodnutí neuviedla; okrem poukázania na ustanovenia základného a vykonávacieho nariadenia a judikatúru ESD iba konštatovala, že so zreteľom na všetky dostupné informácie nie je možné považovať bydlisko navrhovateľa počas jeho posledného zamestnania v členskom štáte Európskej únie za zachované na území Slovenskej republiky a takisto ani doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Veľkej Británie zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Vyhodnotenie všetkých dostupných informácií však v jej rozhodnutí absentuje. Odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že z dôvodov Súdneho dvora EÚ zo dňa 17.02.1977, C 76-76 - Silvana, Di Paolo proti Office National de l'emploi vyplýva, že bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte.“ Z citovaného rozsudku súčasne podľa krajského súdu vyplývalo, že pri posúdení bydliska je vhodné vziať do úvahy dĺžku a kontinuitu bydliska pred tým, ako sa pracovník presťahoval, dĺžku trvania a cieľ jeho absencie, charakter zamestnania, ako aj zámer zúčastnenej osoby, ktorý vyplýva zo všetkých okolností.

7. Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 10Sžso/36/2013 zo dňa 09.04.2014 a sp. zn. 10Sžso/24/2014 zo dňa 27.05.2015) konštatoval, že pri ustálení miesta bydliska je potrebné brať na zreteľ najpevnejšie vzťahy, t. j. kde sa do budúcnosti bude chcieť žiadateľ usadiť a cítiť najlepšie sociálne i spoločensky ukotvený, prihliadnuc na rodinné, spoločenské, ale aj pracovné väzby. Uvedený záver Najvyšší súd SR vyvodil zo skutočností, s odkazom na judikatúru ESD, pričom prioritou je voľný pohyb osôb, kapitálu a služieb v rámci EÚ pred viazanosťou občanov jednotlivých členských štátov Európskej únie s ich systémami sociálneho zabezpečenia a poistenia. Cieľom EÚ je vytvoriť taký systém, aby osoba pracujúca v ktoromkoľvek členskom štáte mohla uplatniť požiadavky na sociálne zabezpečenie alebo poistenie v ktoromkoľvek inom členskom štáte Únie, najmä však v štáte, kde má bydlisko, kde sa vrátila, alebo tam bydlisko mala, kde má v tomto štáte rôzne odôvodniteľné väzby, resp. dokonca v štáte, kde sa osoba rozhodne usadiť.

8. Krajský súd zastával názor, že žalovaná vyvodila tvrdenie o primárnej väzbe žalobkyne na štát zamestnania len na základe posúdenia doby a samotnej existencie zamestnania v Rakúsku (len sezónneho) a z obmedzeného počtu návštev, čo je však vzhľadom na vzdialenosť od miesta trvalého pobytu v X. pochopiteľné. Žalobkyňa tvrdila, že odišla do Rakúska za zárobkovou činnosťou, výlučne z dôvodu, aby si vytvorila finančné podmienky pre život na Slovensku, predovšetkým z dôvodu nemožnosti zamestnania sa v mieste bydliska. Žalobkyňa prejavila nielen úmysel, ale aj konala v záujme zachovania bydliska a centra záujmov na Slovensku, o čom svedčí záujem o rodinu, známych, kontakty s deťmi a matkou, ktorí žijú na Slovensku; vlastníctvo bytu, platenie poisťiek, daní a poplatkov za nehnuteľnosť na Slovensku.

9. Žalovaná a ani prvostupňový správny orgán dostatočným spôsobom neskúmali na jednej strane pohnútky odchodu žalobkyne do zahraničia a dôvody jej práce mimo územia Slovenska, a na strane druhej ani jej pohnútky a dôvody ponechania vlastníctva bytu na území Slovenska, a nie zabezpečenia vlastníctva nehnuteľnosti na bývanie v Rakúsku. Správne orgány sa tiež mali zaoberať aj pohnútkami a dôvodmi návratu žalobkyne na územie Slovenska, pričom tieto zistenia bolo nevyhnutné posúdiť vo vzájomných súvislostiach.

10. Krajský súd mal za to, že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a žalobou napadnuté rozhodnutie je tak nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Rozhodnutie žalovanej podľa § 191 ods. 1 písm. d/ a e/ SSP, preto správny súd zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalovanej, že o mieste bydliska žalobkyne na základe kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, a preto nebolo možné aplikovať čl. 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, t. j. skúmanie úmyslu dotknutej osoby. Súčasťou skúmania „miesta bydliska“ nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska na Slovensku, ale aj skúmanie reálnych podmienok bývania v mieste pobytu a výkonu zamestnania. Pobyt žalobkyne v Rakúsku vzhľadom na okolnosti nemohla žalovaná považovať bez ďalšieho za trvalý a stabilný.

11. O trovách konania súd rozhodol tak, že úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanej úplnú náhradu trov konania.

II.

12. Žalovaná rozsudok krajského súdu napadla v zákonnej lehote kasačnou sťažnosťou zo dňa 9. marca 2022.

13. Namietala, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a tiež, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

14. Konkrétne uviedla, že krajský súd poukázal najmä na sezónny charakter zamestnaní žalobkyne na území Rakúska, čo podľa jeho názoru nie je možné hodnotiť ako stabilné pracovné prostredie. Podľa žalovanej, žalobkyňa opakovane vykonávala sezónne zamestnania na území Rakúska u rovnakého zamestnávateľa. Pravidelne sa na toto územie Rakúska vracala s cieľom zamestnať sa tam a prevažnú časť roka strávila na území Rakúska. Medzi obdobiami jednotlivých pracovných pomerov žalobkyňa opakovane poberala dávku v nezamestnanosti podľa rakúskych právnych predpisov (v období od 01. 05. 2017 do 03. 05. 2017, od 30. 05. 2017 do 01. 06. 2017, od 09. 09. 2017 do 19. 09. 2017 aj od 30. 09. 2017 do 07. 10. 2017). Počas týchto období bola žalobkyňa k dispozícii rakúskym službám zamestnanosti, čo taktiež svedčí o jej záujme pracovať na území Rakúska. Uvedené podľa žalovanej preukazuje zameranie žalobkyne na pracovný trh na území Rakúska. Od decembra 2013 bola opakovane (šesťkrát) vyradená z evidencie uchádzačov na Slovensku z dôvodu výkonu zárobkovej činnosti v inom členskom štáte Európskej únie, prípadne z dôvodu odchodu do členského štátu na obdobie dlhšie ako 15 dní. Žalobkyňa vykonávala sezónne práce dlhodobo v Rakúsku (viac ako šesť rokov), po ukončení zamestnania bola opakovane k dispozícii službám zamestnanosti na území Rakúska a poberala dávku v nezamestnanosti podľa rakúskych právnych predpisov, na Slovensku si zamestnanie počas pobytu v Rakúsku nehľadala, je podľa žalovanej nepochybné, že pracovná situácia žalobkyne svedčí o jej väzbách k Rakúsku.

15. Námietku krajského súdu, že žalovaná nezohľadnila skutočnosť, že v Rakúsku žalobkyňa bývala v ubytovaní poskytnutom zamestnávateľom a na Slovensku vlastnila nehnuteľnosť, považuje za nedôvodnú. Napriek tomu, že žalobkyňa na Slovensku vlastní nehnuteľnosť, počas jej pobytu v Rakúsku, túto nehnuteľnosť nevyužívala (iba pri svojich návratoch). Pasívne vlastníctvo nehnuteľnosti nemôže byť akceptované ako najrozhodujúcejšia skutočnosť preukazujúca zachovanie bydliska na Slovensku.

16. Rovnako nesúhlasila s tvrdením krajského súdu, že platenie daní a odvodov v Rakúsku nemožno samo o sebe považovať za smerodajné pre posúdenie intenzity väzieb žalobkyne na Rakúsko, pretože plnenie si daňových a odvodových povinností v štáte zamestnania je zákonnou povinnosťou. Žalovaná uviedla, že pri posudzovaní bydliska postupuje v súlade s článkom 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, ktoré jednoznačným spôsobom definuje skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie bydliska. Žalobkyňa používala status daňového rezidenta na území Rakúska, platila dane na území Rakúska, z čoho je zrejmé, že na daňové účely sa za štát bydliska považuje Rakúsko.

17. Nesúhlasila ani s názorom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutia sa nevysporiadali so všetkými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v administratívnom konaní. Žalovaná sa dôkladne vyjadrila ku všetkým zisteným skutočnostiam, podrobne uviedla všetky skutočnosti preukazujúce vytvorenie bydliska žalobkyne v Rakúsku. Pričom krajský súd konkrétne neuviedol, ktoré skutočnosti/okolnosti neboli žalovanou zohľadnené.

18. Vo vzťahu k úmyslu žalobkyne zachovania bydliska na území Slovenska, žalovaná uviedla, že zistené skutočnosti a okolnosti nasvedčujú úmyslu žalobkyne v rozhodnom období bývať v Rakúsku. Nie je rozhodujúcou skutočnosťou, aké dôvody viedli k zmene toho rozhodnutia, k vráteniu sa na Slovensko. Pohnútkou k odchodu do zahraničia, ako aj pre návrat na Slovensko je v kontexte určovania

bydliska v rozhodnom období za daných okolností irelevantná. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27. 11. 2018.

19. Krajský súd vyčítal žalovanej, že neskúmala pohnútky odchodu žalobkyne do zahraničia a dôvody jej práce mimo Slovenska a ani pohnútky a dôvody ponechania vlastníctva bytu na Slovensku. Tieto informácie z hľadiska posudzovania bydliska nie sú relevantné. Účel a dôvody prítomnosti v zahraničí, ako aj dôvody odchodu do zahraničia, a ani iné subjektívne skutočnosti nie je možné považovať za rozhodujúce skutočnosti svedčiace jednoznačne o bydlisku dotknutej osoby. Ak by sa prijal takýto záver, miesto bydliska by v konaniach o nároku na dávku v nezamestnanosti nebolo potrebné skúmať, pretože v zásade vo väčšine obdobných prípadov účastníci konania uvádzajúce totožné subjektívne skutočnosti, ktoré sú založené len na ich tvrdeniach.

20. V závere zdôraznila, že žalovaná v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti, čo do zachovania väzieb žalobkyne vo vzťahu k Slovensku posúdila na základe všetkých zistených a preukázaných skutočností v súlade s článkom 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia; bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa si centrum záujmov na Slovensku počas výkonu činnosti zamestnanca v Rakúsku nezachovala. V tomto smere uviedla, že v napadnutom rozhodnutí sa vyjadrila ku všetkým zisteným skutočnostiam, podrobne uviedla všetky skutočnosti preukazujúce vytvorenie bydliska žalobkyne v Rakúsku; rozhodnutie je zároveň preskúmateľné vychádzajúce z dostatočných dôvodov. Pre zdôraznenie správnosti svojich záverov žalovaná poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 11. 2021 sp. zn. 9Sžsk/88/2020; z 30. 11. 2021 sp. zn. 9Sžsk/19/2021, z 30. 06. 2021 sp. zn. 7Sžsk/91/2020, z 08. 12. 2020 sp. zn. 1Sžsk/1/2020, z 25. 11. 2020 sp. zn. 9Sžsk/90/2019, z 27. 11. 2018 sp. zn. 1Sžsk/38/2017, z 30. 01. 2018 sp. zn. 1Sžso/26/2016, z 13. 12. 2017 sp. zn. 10Sžsk/5/2016.

21. Navrhla, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

22. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej vyjadrila prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 04. apríla 2022.

23. Žalobkyňa vyslovila nesúhlas s argumentáciou žalovanej v podanej kasačnej sťažnosti, pričom poukázala, že napríklad príslušníci diplomatických misií alebo zamestnanci vyslaní na dlhšiu dobu na zahraničnú pracovnú cestu, vykonávajúci prácu na území členských štátov Európskej únie stratili bydlisko na území Slovenska, vzhľadom na to, že sa v prevažnej miere nezdržovali na území Slovenska. Obdobne by to bolo aj v prípade pôsobenia jednotlivca na lodi alebo v lietadle, ktoré ako dopravné prostriedky premávajú medzi štátmi Európskej únie alebo štátmi sveta, v takom prípade by nebolo možné určiť miesto bydliska, hoc aj dopravný prostriedok môže mať svoj domicil, čo by takýto personál jednoznačne vytlačalo z definície bydliska na Slovensku. Osoby dlhodobejšie vykonávajúce pracovné povinnosti v členských štátoch Európskej únie pre zamestnávateľa z územia Slovenska a v tejto súvislosti sa zdržiavali mimo územia Slovenska, by stratili bydlisko na území Slovenska.

24. Poukázala na vymyslené kritérium žalovanej, ktorá za štát bydliska považuje ten štát, v ktorom údajne žalobkyňa prejavila záujem bývať, no žalovaná nijak nepreukázala, ako mala žalobkyňa nadobudnúť status rakúskeho rezidenta, keď vždy bývala v ubytovni pre personál, svojho zamestnávateľa. Rovnako nemôže byť rozhodujúcim kritériom na posudzovanie štátu bydliska žalobkyne iba daňové hľadisko týkajúce sa dane z príjmu zo závislej činnosti, pretože žalobkyňa je v prvom rade daňovníkom (aj platiteľom poplatkov) Slovenska, aj z dôvodu miestnych daní a miestneho poplatku, ktoré plynú v prospech jednotlivých inštitúcií Slovenskej republiky.

25. Navrhla, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovanej ako nedôvodnú zamietol.

IV.

26. Vyjadrenie žalobkyne ku kasačnej sťažnosti bolo doručené žalovanej dňa 07. apríla 2022 na vedomie.

V.

27. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej nie je dôvodná.

28. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

29. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

30. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

32. Podľa § 199 ods. 1 písm. a/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

33. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zrušil rozhodnutie žalovanej zo dňa 01. júla 2020, Číslo: 52548-2/2020-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 30. marca 2020, Číslo: 3502/2020-PP-DvN, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyňa podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a podľa článku 61 Základného nariadenia nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

34. Podľa článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvo a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

35. Podľa článku 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Konsolidované znenie), Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijímú v oblasti sociálneho zabezpečenia opatrenia, ktoré sú nevyhnutné na poskytnutie voľného pohybu pracovníkov; za týmto účelom uzavrie dohody, ktoré migrujúcim pracovníkom bez ohľadu na to, či ide o zamestnancov, a na nich závislým osobám zabezpečia:

a/ započítanie všetkých období braných do úvahy podľa zákonov príslušných krajín za účelom získania a trvania nároku na dávky a vypočítanie ich výšky;

b/ vyplácanie dávok osobám s bydliskom na území členských štátov.

36. Podľa článku 1 písm. j/ Základného nariadenia, "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

37. Podľa článku 1 písm. k/ Základného nariadenia, "pobyt" znamená prechodné bydlisko.

38. Podľa článku 3 ods. 1 písm. h/ Základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

39. Podľa článku 61 ods. 1 Základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

40. Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a/ sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

41. Podľa článku 65 ods. 2 Základného nariadenia, úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

42. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

43. Podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a/ dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b/ situáciu dotknutej osoby vrátane:

i/ povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii/ jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii/ vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv/ v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v/ jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi/ členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

44. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto

osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

45. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

46. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovanej mal preukázané, že

- žalobkyňa na predpísanom tlačive dňa 14. februára 2020 požiadala o dávku v nezamestnanosti

[z predmetného tlačiva a tiež príslušného formuláru U1 a vyhlásenia vyplýva, že žalobkyňa bola od 01. 02. 2020 zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie; od 09. 12. 2013 do 12. 10. 2015, od 10. 10. 2015 do 11. 01. 2016, od 15. 06. 2016 do 30. 04. 2017, od 02. 06. 2017 do 05. 09. 2017, od 08. 10. 2017 do 30. 04. 2018, od 02. 06. 2018 do 03. 02. 2019, od 08. 03. 2019 do 30. 04. 2019, od 15. 06. 2019 do 31. 01. 2020 bola zamestnaná v Rakúsku; denne alebo aspoň raz za týždeň sa nevracala do miesta bydliska; v období od 01. 05. 2017 do 03. 05. 2017, od 30. 05. 2017 do 01. 06. 2017, od 09. 09. 2017 do 19. 09. 2017 a od 30. 09. 2017 do 07. 10. 2017 bola poberateľkou dávky v nezamestnanosti v členskom štáte - Rakúsko],

- prvostupňový správny orgán rozhodnutím vydaným dňa 30. marca 2020, Číslo: 3502/2020-PP-DvN, žiadosti žalobkyne o príslušnú dávku nevyhovel

[dôvod, pre ktorý prvostupňový správny orgán (ďalej len „pobočka žalovanej“) predmetnej žiadosti nevyhovel spočíval v tom, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že na území Slovenska pracovala žalobkyňa naposledy v roku 2013, v období od 2013 do 2020 vykonávala zárobkovú činnosť na území Rakúska, pričom činnosť vykonávala len pre dvoch zamestnávateľov, u druhého pracovala v období od 10. 10. 2015 do 31. 01. 2020, okrem niekoľkých krátkych prerušení; počas výkonu činnosti v Rakúsku si na Slovensku nehládala zamestnanie, bola poberateľkou dávky v nezamestnanosti v Rakúsku (štyrikrát); k povinným odvodom ako aj zdaňovaniu príjmu dochádzalo v Rakúsku; v Rakúsku bola sama bez rodinných príslušníkov (vdova, matka dvoch synov, ktorí sú dospelí, rodič - matka, ktorá ešte nepotrebovala opateru); na území Rakúska bývala v zamestnaneckej izbe, ktorú jej poskytol zamestnávateľ, pre ktorého pracovala; na území Slovenska je vlastníčkou nehnuteľnosti, za ktorú riadne uhrádza všetky náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti, pobočka žalovanej zohľadnila aj skutočnosť, že žalobkyňa využíva služby mobilného operátora, bankový účet, vlastníctvo osobného motorového vozidla, členstvo v Červenom kríži, certifikát opatrovateľky, investičné životné poistenie na Slovensku, čo svedčilo o istých väzbách k Slovensku, avšak jednoznačným spôsobom nepreukazovali zachovanie bydliska na Slovensku. Pobočka žalovanej dospela k záveru, že žalobkyňa si nezachovala svoje centrum záujmu na Slovensku],

- na odvolanie žalobkyne žalovaná ako druhostupňový (odvolací) správny orgán tu preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 30. marca 2020

[žalovaná sa plne stotožnila so závermi, ku ktorým dospel prvostupňový správny orgán a aj s ohľadom na dĺžku prítomnosti žalobkyne na území členského štátu Európskej únie a jej situáciu (stabilná pracovná a bytová situácia, vdova, dospelé deti na Slovensku, orientácia na rakúsky trh, plnenie daňových povinností v Rakúsku) jednoznačne preukazovali, že žalobkyňa si bydlisko na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca na území Rakúska nezachovala].

47. Najvyšší správny súd po vyhodnotení v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov žalovanou vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil

od zásadných záverov prijatých krajským súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

48. Na úvod, najvyšší správny súd poukazuje na to, že podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a 2 Základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobkyňa takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jej zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Rakúsku môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, ktoré predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobkyňa poberala dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na ňu tieto predpisy vzťahovali počas jej poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenska zachovala bydlisko. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únievom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j/ Základného nariadenia pojem „bydlisko“ v zmysle tohto nariadenia znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely tohto nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v zmysle článku 1 písm. j/ v spojení s článkom 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok C-90/97 Swaddling, body 28 a 29). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov.

49. V predmetnej veci bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobkyňa ako osoba vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie si uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 a nasl. zákona č. 461/2003 Z. z., t. j. podľa právneho predpisu Slovenskej republiky. Tiež nebolo sporné, že v zmysle ňou vyplneného Vyhlásenia na účely posúdenia zachovania centra záujmov v spojení so zápisnicou zo dňa 24. 03. 2020 (z dôvodu nepriaznivej epidemiologickej situácie bola zápisnica zaslaná na doplnenie žalobkyňi elektronicky) sa žalobkyňa zdržiavala na území Rakúska od decembra 2013 do februára 2020, t. j. viac ako šesť rokov s tým, že od 10. 10. 2015 pracovala pre jedného zamestnávateľa - Hotel FORSTER GmbH ako chyžná, pričom pracovný pomer bol uzatvorený na rôzne časové obdobia - doba určitá (bližšie pozri bod 50 tohto rozsudku). Medzi jednotlivými pracovnými pomermi v Rakúsku čerpala žalobkyňa dávku v nezamestnanosti v Rakúsku, a to v období od 01. 05. 2017 do 03. 05. 2017, od 30. 05. 2017 do 01. 06. 2017, od 09. 09. 2017 do 19. 09. 2017 a od 30. 09. 2017 do 07. 10. 2017. Žalobkyňa je vdovou a v Rakúsku sa zdržiavala sama bez blízkej osoby, pričom na Slovensku žijú jej dvaja dospelí synovia ako jej najbližšia rodina. Matka žalobkyne rovnako býva na Slovensku a v čase posudzovania nebola odkázaná na starostlivosť od inej osoby. Na Slovensku žijú aj súrodenci žalobkyne. K bytovej situácii bolo preukázané, že žalobkyňa v Rakúsku bývala v ubytovaní - samostatná izba, ktorú jej zabezpečoval zamestnávateľ. Na Slovensku žalobkyňa vlastní od roku 2003 byt, ktorý jej bol na základe Zmluvy o prevode vlastníctva (družstevný byt) prevedený do osobného vlastníctva. Na územie Slovenska sa žalobkyňa počas zamestnania v Rakúsku vracala pravidelne v 2-3 týždňových intervaloch vždy aspoň na 2-4 dni (vlastným osobným motorovým vozidlom). Žalobkyňa má na Slovensku okrem iného absolvovaný kurz pre opatrovateľky a certifikát z nemeckého jazyka pre opatrovateľky, je členkou Slovenského červeného kríža, hradí poplatky a dane súvisiace s jej nehnuteľnosťou, má uzatvorené životné poistenie na Slovensku, vlastní osobné motorové vozidlo, mobilný operátor, bankový účet, zdravotné vyšetrenia absolvované na Slovensku a Rakúsku. Žalobkyňa do Rakúska odišla kvôli lepšiemu finančnému ohodnoteniu a nedostatku pracovných príležitostí na Slovensku.

50. Vzhľadom na tieto skutočnosti, ktoré síce boli v správnom konaní preukázané, neboli žalovanou správne vyhodnotené, preto najvyšší správny súd podporuje záver krajského súdu, že žalovaná v dostatočnom a potrebnom rozsahu nevykonala dokazovanie vo vzťahu ku všetkým kritériám ustanovených v článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia spolu s tvrdeniami a dôkazmi doloženými žalobkyňou v správnom konaní a následne ich nesprávne vyhodnotila, najmä čo sa týka pracovnej a bytovej situácie žalobkyne. Žalovaná vychádzala pri hodnotení centra záujmov žalobkyne najmä z pracovnej a bytovej situácie, pričom tieto nesprávne vyhodnotila, pretože tieto v danom prípade

považovala za stabilné. S uvedeným sa však najvyšší správny súd nestotožnil. Na účely určenia miesta bydliska žalobkyne, a s tým súvisiacim centrom záujmu, najvyšší správny súd obdobne ako krajský súd poukazuje na striktné podmienky, v rámci ktorých je potrebné vyhodnotiť situáciu žalobkyne, a to tak, ako sú vymedzené v článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Ani jedno kritérium voči ostatným nie je možné nadradovať, ale je potrebné ich vyhodnocovať jednotlivo a zároveň spolu ako jeden celok. Pre určenie centra záujmu žalobkyne pre potreby určenia jeho bydliska najvyšší správny súd považuje za rozhodné tieto skutočnosti:

- povaha a osobitné vlastnosti vykonávanej činnosti žalobkyňou - nebolo sporným, že žalobkyňa pracovala v Rakúsku v období od decembra 2013 do februára 2020, okrem niektorých krátkych prerušení pracovných pomerov, v rámci ktorých v niektorých prípadoch čerpala dávku v nezamestnanosti z rakúskeho sociálneho systému, pričom sa zdržiavala na území Rakúska alebo na území Slovenska. Pracovné pomery mala žalobkyňa uzatvorené na určitú dobu. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vykonávala činnosť chyžnej v horskom hoteli v Tirolsku, najvyšší správny súd sa prikláňa k úvahe krajského súdu, že v prípade žalobkyne ide o sezónnu prácu. Uvedené možno vyvodit' najmä zo skutočnosti, že napriek tomu, že od roku 2015 žalobkyňa pracovala pre jedného zamestnávateľa, tento s ňou uzatváral pracovné zmluvy len na dobu určitú, čo z dlhodobého hľadiska nemožno považovať za stabilné pracovné miesto, keďže tieto pracovné pomery boli uzatvorené na vopred ohraničené obdobie. Pod pojmom „stabilita“ je potrebné predovšetkým rozumieť určitú stálosť, nemennosť, sústavnosť, trvalosť. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu však pracovná situácia žalobkyne reprezentovaná uzatvorenými pracovnými pomermi podstatu stability nespĺňala. Zároveň sa žalobkyňa vracala do miesta svojho trvalého pobytu v priebehu 2-3 týždňov spravidla na 2-4 dni,
- rodinný stav a rodinné väzby žalobkyne - žalobkyňa je vdovou a v Rakúsku sa zdržiavala sama, ale jej najbližšia rodina - dve deti (dospelé) sa zdržiavali na území Slovenska,
- nezárobková činnosť žalobcu - z administratívneho spisu vyplynulo, že žalobkyňa je členkou Slovenského červeného kríža, o čom ako dôkaz predložila prihlášku za člena Slovenského červeného kríža. Dovoľenku a iný voľný čas trávil žalobkyňa na Slovensku s rodinou,
- bytová situácia žalobcu - v Rakúsku žalobkyňa bývala v samostatnej izbe so sociálnym zariadením, ktoré jej poskytoval zamestnávateľ. V čase zdržiavania sa na území Slovenska žalobkyňa bývala v mieste trvalého pobytu - v nehnuteľnosti, ktorej je vlastníčkou. Ani v tomto prípade žalovaná dostatočne neobjasnila, prečo toto kritérium bolo vyhodnotené ako priaznivejšie pre zachovanie centra záujmov žalobkyne v Rakúsku. Žalobkyňa v Rakúsku bývala v samostatnej izbe poskytovanej zamestnávateľom, čo v porovnaní so stabilnou bytovou situáciou na Slovensku - vo vlastnej nehnuteľnosti, ktorú vlastní od roku 2003 - bolo vyhodnotené ako v neprospech jej bydliska na Slovensku,
- daňová situácia žalobkyne - daňové povinnosti si žalobkyňa plnila v Rakúsku, a zároveň niektoré daňové povinnosti si plnila aj na území Slovenska (daň z nehnuteľnosti a pod.).

51. Okrem iného, žalobkyňa si na Slovensku plnila daňové a poplatkové povinnosti, mala uzatvorené životné poistenie, vlastníctvo osobného motorového vozidla, vlastníctvo nehnuteľnosti, je členkou Slovenského červeného kríža, absolvovala kurz opatrovania a nemeckého jazyka, to všetko s väzbou vo vzťahu k Slovensku, len bližšie dotvára obraz o celkovej situácii žalobkyne a podporuje už vyššie uvádzané závery.

52. Najvyšší správny súd len dopĺňa, že každú jednu žiadosť o dávku v nezamestnanosti je potrebné posudzovať prísne individuálne so zreteľom na osobitosti tej ktorej prejednávanej veci. Zo strany žalovanej neboli podľa názoru najvyššieho správneho súdu riadne vyhodnotené všetky skutočnosti plynúce z obsahu administratívneho spisu, a to vo vzájomnej súvislosti. Nesprávne boli vyhodnotené najmä skutočnosti týkajúce sa pracovnej a bytovej situácie žalobkyne v Rakúsku, tak ako najvyšší správny súd poukazuje vyššie.

53. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalovanej uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

54. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd v súlade s § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, nakoľko žalobkyňa bola v kasačnom konaní plne úspešná.

55. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.